

דף סו.

עין משפט ג.

אה"ע סימן קעח סעיף ט

יד. לא קינא לה, ועד אחד מעיד שזינתה והיא שותקת^י, אם הוא נאמן בעיניו ודעתו סומכת עליו כשנים יוציא ויתן כתובה, ואם לאו מותרת לו.

טו. הגה: האשה בעצמה שאמרה לבעלה שזינתה אם מאמינה ודעתו סומכת עליה חייב להוציאה, אך אין כופין אותו. וה"ה כשיש רגלים לדבר כמבואר בסי' קט"ו. וי"א דבזה"ז שיש חדר"ג^ב שלא לגרש אשה בעל כרחה אינו נאמן לומר שמאמינה כדי לגרשה בע"כ^ל, או שמאמין לדברי העד, דחיישינן שמא עיניו נתן באחרת ואומר שמאמינה או שמאמין לדברי העד אע"פ שאינו מאמין. ומנדין אותו על שאומר שמאמינה^מ

י. כאן הוסיף השו"ע והיא שותקת, וכן היא גירסת הב"י ועיין בסי' קט"ז, ולדעת המהרש"ל כשהיא שותקת אפי' אינו נאמן בעיניו כבי תרי חייב להוציאה, כיון שהיא שותקת. וגירסתו כאן בהלכה והוא שותק היינו הבעל, שאז דוקא אם נאמן העד בעיניו חייב להוציאה, ואם הוא שואלו מנין לך זאת וכדומה, אינו חייב להוציאה אלא משום לזות שפתיים. ועיין בב"ח ובדרישה בסי' קט"ו ובב"ש.

כ. וה"ה החרם שלא לשאת אשה על אשתו או מכח שבועה או המנהג וזה מעכבו שלא לשאת אשה אחרת, וע"כ אומר שמאמינה אע"פ שאינו מאמין. לפ"ז לדעת השו"ע בסי' א' סעיף י' שחדר"ג שלא לשאת אשה על אשתו לא פשטה תקנתו או שהיא רק עד סוף אלף החמישי, וכן בחרם שלא לגרשה בע"כ לא הזכיר מרן השו"ע כלום מזה בסי' קי"ט סעיף ו', והרבה פוסקים כותבים שלא נתקבל חרם זה לדעת מרן, א"כ היה צריך להיות הדין שאם האמינה כבי תרי שחייב להוציאה, אולם מכיון שיש שבועה שלא לשאת אשה על אשתו או שבועה שלא לגרשה בע"כ או מכח המנהג שלא לשאת אשה עליה, לכן גם לדעת מרן השו"ע ישנו חשש שמא עיניו נתן באחרת על מנת שביה"ד יתיר לו לשאת אשה אחרת ולא ישאר עגון, וע"כ חוזר הדין שאינו נאמן גם להשו"ע.

ל. אבל במקרה שמאמינה שזינתה, א"כ רצונה לדבריה בגט, ואין כאן כלל חדר"ג שמגרשה בע"כ, וא"כ מדוע שלא יוכל לומר שמאמינה לגרשה מרצונה, אבל אם נאמר שיש כאן עוד החרם שלא לשאת אשה על אשתו ניחא שאומר שמאמינה כי עיניו נתן באחרת לשאת אותה וע"כ אינו נאמן. או אפשר שאומר שמאמינה ואעפ"כ ישנו חדר"ג שלא לגרשה בע"כ, כגון באשת כהן ואמרה לו שזינתה באונס וע"כ אינה רוצה לקבל גיטה, ומדינא אינו יכול לומר שמאמינה לגרשה בע"כ, ועדיין חדר"ג במקומו, וצ"ע. ועיין פ"ת ס"ק י"ט בשם הנו"ב, ובדין האיש שאמר אשתי זינתה.

מ. במהרי"ק שורש ק"י מביא ב' דעות אם מנדין, ותליא אם נאמן לומר שמאמין לדברי העד או לא, דאם אינו נאמן א"כ אינו עוקר ומבטל תקנת ר"ג.

וגרם לבטל חרם ר"ג. והוא הדין בכל מקום שאינו יכול לגרש בלא דעת האשה מכח שבועה. וי"א כיון שאינו יכול לומר שמאמינה לבטל החרם כופין אותו ומשמש עמה^ז, אע"פ שאומר שמאמין לדברי העד, מאחר שהאשה אינה מודה, או אמרה טמאה אני וחזרה ונתנה אמתלא לדבריה. וי"ח וסוברים דאף בזמה"ז נאמן לומר שמאמין לדבריה או לדברי העד. אבל אם היה לו קטטה עמה לכו"ע אינו נאמן לומר שמאמין לדבריה או לדברי העד.

אח"ע סימן קטו פעיף ז

עין משפט ד.

יד. מי שראה אשתו שזינתה, או שאמר לו אחד מקרוביו או מקרובותיה שהוא מאמינם וסומכת דעתו עליהם שאשתו זינתה, בין איש או אשה, הרי זה חייב לגרשה, ואסור לו לבוא עליה. ויתן לה כתובתה, ואם הודתה לו תצא ג"כ בלא כתובתה. לפיכך גם בלא הודאתה או אפי' בראה אותה בעצמו משביעה בנקיטת חפץ שלא זינתה תחתיו, ואח"כ תגבה כתובתה, אבל ע"פ דברי אחד שאמר לו שזינתה והיא מכחישה אותו, אע"פ שהוא מאמינו אינו יכול להשביעה^ה, אלא ע"י גילגול בלבד ונוטלת כתובתה.

טו. הרבה קרובים דינם כעד אחד. ואינו יכול לומר הבעל שמאמין לדברי העד, או קרוב אלא במאמינו^ו ג"כ בשאר דברים.

אח"ע סימן קעח פעיף ט

עין לעיל עין משפט ג

נ. עיין בפ"ת ס"ק כ"א באריכות מהנו"ב תנינא סי' י"ב על סברת הי"א דכופין אותו והרי א"א להאכיל אדם איסור לדבריו, ולא מצאנו כלל שר"ג החרים בכה"ג שאמר שאסורה עליו, וסיים שאדם לא יפסוק מהרמ"א זה עד שיעיין ביש"ש בפ' ב' דיבמות סי' י"ח. ע"ש. ס. והיינו שהבעל אינו טוען ברי לי אלא שמא ע"פ דברי העד, אבל בטוען ברי לי ע"פ דברי העד, משביעה עיין בח"מ. ועיין בב"ש מהמגיד דאפי' ראה בעצמו אינו יכול להשביעה כלל ופליג על דין זה. ע. ודוקא באדם שרגיל איתו ומצוי אצלו, אבל אם מאמין לו מחמת שהוא מוחזק בחסידות ולא קים ליה בגוויה לא, כ"כ המהרי"ק שהוא בעל הלכה זו.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

דף סו:

עין משפט א.

יו"ד סימן רא סעיף עא

עא. קג. טמא שירד לטבול ספק טבל ספק לא טבל, ספק יש במקוה ארבעים סאה ספק אין בו, וכן שתי מקואות אחד יש בו מ' סאה והשני אין בו וטבל באחד מהן ואינו יודע באיזה טבל הרי זה טמא פ שהטמא בחזקתו עד שיודע שטבל כראוי.

עא. קד. ה"ה מקוה שנמדד ונמצא חסר בין שהיה המקוה ברשות הרבים בין ברשות היחיד כל הטהרות שנעשו בו למפרע טמאות ז עד שיודע הזמן שנמדד והיה שלם.

עין משפט ה.

אה"ע סימן ה סעיף א.ב.ג.

- א. א. כהנים, לויים וישראלים מותרים זב"ז והולד אחר הזכר ק.
- ב. ב. לוי, חלל וישראל מותרים זב"ז והולד אחר הזכר.
- ג. ג. לוי וישראל, גר וחלל ומשוחרר ר מותרים זב"ז.
- ד. ג. גר או משוחרר שנשא לוייה או חללה הבן ישראל ש. וישראל או לוי או חלל שנשא גיורת או משוחררת, הולד אחר הזכר ואם אביו לוי,

פ. ממשנה ב' פ"ב דמקואות וכו', ובספק יש בו מ' סאה או לא היינו שעכשיו נמדד ונמצא חסר וספק אם בשעת הטבילה היה מ' סאה, אבל אם עכשיו שלם גם אם יש ספק בשעת הטבילה אם היה חסר בכה"ג אין פוסלין טבילתו. ט"ז ס"ק פ"ה. ואפי' בטמא טומאה מדרבנן דאם איירי בטמא מן התורה תיפוק ליה מספיקא דאורייתא לחומרא ולמה לי העמד טמא על חזקתו. ט"ז ס"ק פ"ו. ז. ואע"ג דבעלמא קימ"ל ספק טומאה בר"ה טהור כאן אמרינן העמד טמא על חזקתו. ש"ך ס"ק קמ"ה.

ק. מקידושין ס"ט.

ר. שם ס"ו וס"ז.

ש. הר"ן הקשה דלמה לא נאמר הולד אחר הזכר ואם אביו גר הוא יהיה גר ומותר בממזרת, וכן הקשו התוס' דהא יש קידושין ואין עבירה וילך אחר הזכר. ועוד גר שנשא חללה לכאורה אם לא נלך בתר הזכר שהוא גר נלך אחר אמו שהיא חללה ויהיה חלל, וכתב הב"ש ס"ק ב' דהוי פסול להיות דין לחליצה. ועיין בסי' ד' ס"ק כ"ג בח"מ.

הבן לוי.

עין משפט ו.

אה"ע סימן ח פעיף ד

ד. כל הנישאת באיסור הולד אחר הפגום שבשניהם, אם פסולי כהונה ואם פסולי קהל.

עין משפט ז.

אה"ע סימן ד פעיף יג

יג. יא. איזהו ממזר, זה הבא מעריות, בין מחייבי מיתות בי"ד בין מחייבי כריתות, חוץ מנולד מהנדה דהגם שהיא בכרת הבן^ה אינו ממזר אפי' מדרבנן אך הוא פגום.

עין משפט ז.

אה"ע סימן ח פעיף ה

ה. ו. ולד שפחה וגויה כמותן אפי' נתעברו מכשר^א.

ת. וכתב המהרש"ל היינו מקולקל אך כשר לכהונה כ"כ הח"מ. וה"ה בן משומרת יבם דתפסי בהם קידושין מספק. שנאמר ותהיה נדתה עליו בת הויה, והוא מיבמות מ"ט קידושין מספק ש"ע סמ"ד ס"ז- עיין לקמן סי"ח ועיין ב"ש ס"ו סקכ"א שאין קידושין תופסין בה. ועיין לקמן בסימן ו' אות י"ז ומש"כ. והבן מסוטה שהיא אשת איש שזינתה ואסורה לבעלה, מכיון שנסתרה ולא נבדקה הגם שיש בה לאו לבעל ולבועל, מ"מ כיון דתפסי בה קידושין הולד כשר. וי"ח דהוי ממזר מדרבנן עיין לקמן בהגהות אות י"ח. א. מקידושין ס"ז.